

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Cavssini Trecensis E Societate Iesv, De Eloqventia
Sacra Et Hvmana**

Caussin, Nicolas

Coloniae Agrippinae, 1626

Tempe. Aelianus, varia hist. l. 3. c. 1. Εξαιδήχαστθ μεταξύ χείμ?θ.
Descriptio CXXI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68724](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68724)

sanctibus ventis, obuioque aestu retorquentur. Ita est aliquid, quod huius fontis excursum per momenta repercutiat: an latentibus venis certa mensura, quæ dum colligitur, quod exhauserat, minor riuus est, & pigrior, cum collegit, agilior, maiorque profertur? an nescio quid libramentum additum, & cœcum, quod cum exinanitum suscitatur, & elicit fontem: cum repletum moratur, & strangulat.

Nota.

Questionem. Ea questio est, qua curiosi Prometheus in Caucaſo fixit crucem. Multas hic diversissimæ rationes affert Plinius.

Sed quis rem acu tangat? Possidonius sugillat Aristotelem, qui æstum fieri dixerat, propter sublimia littora, quibus aqua repercuteretur. Apollonius in ea, quam ad Indos scribit epistola, ait, ὡς κτανὸν ἰψὸς τοῖς ἑλαυνόμενον πνίμασιν, ex multis hianibus, qui partim sub ipso, partim in terra circa ipsum sunt, ad exteriora diffundi, ac rursus retrocedere. Bona pars hanc πλῆμυρὶδα tribuit luna, in quibus est Iulius Caesar, l. 4. de bello Gallico, satius enim Antij hilo concludere.

Θαδμαβία δαμβωσε τὸ μυρίον, οὐδὲ ματέω.

Σημῶσι μᾶρρητα ταῦτα μέμλε φάσει.

FONS AMMONIS.

Ex Curtio, lib. 4.

Descriptio CXX.

Est etiam illud Ammonis nemus, in medio habet fontem: aquam solis vocant. Sub lucis ortum tepida manat: medio die, cum vehementissimus est calor, frigida eadē fluit, inclinata in vesperam caleſcit: media nocte feruida exæſtuat, quoque propius nox vergit, ad lucem multum caloris decreſcit: donec sub ipsum diei ortum, flucto tempore languescat. Id, quod pro Deo colitur, nam eandem effigiem habebat, quam vulgò dijs artifices accommodauerunt. Umbilico maxime similis est, & habitus smaragdo, & gemmis congmentatus: hunc cum responsum pe-

titur, nauigio aurato gestant sacerdotes, cum multis argenteis pateris, ab utroque nauigio latere pendentibus. Sequuntur matronæ, virginisque patrio more inconditum quoddam carmen canentes: quo propitiare Iouem credunt, vt certum edat oraculum.

T E M P E.

AElianus, variæ hist. l. 3. c. 11.

Ἐστὶ δὴ χῶρος μετὰ τὸ κείνο.

Descriptio CXXI.

Est itaque locus inter Olympum, & Oſſam situs: sunt autem hi montes altitudine immensa præditi, & quasi diuina quadam cura disuncti, atque in medio locum complectuntur, cuius longitudo ad quadraginta stadia porrigitur; latitudo verò in alijs partibus pedes centum, in alijs paulò etiam plus continet. Per hunc medium labitur fluvius, qui Peneus appellatur, in quem reliqui fluij confluant, & aquam ei communicado, magnis augent incrementis: hic locus habet varia, & omnis generis oblectamenta, non manibus hominum facta opera, sed spontanea natura, quæ tunc ei plurimum ad pulchritudinem ambitiosè contulit, cum locus primum nasceretur; nam in eo hedera copiosa, & admodum hisura viget, ac floret, & instar generosarum vitium, in proceras arboras ascendendo serpit, a que ipsis adnascitur. Est & similitis magna copia, quæ collem ipsum ascendens saxum inumbat, ita vt illud quidem lateat, cernatur verò nihil, præter viridantem herbam, sitque veluti quadam oculorum panegyris. In ipso campo, & plantie varij sunt luci, & scenæ continua, æstiuo tempore gratissima viatoribus receptacula, in quibus suauiter alsum captare possunt: diffluunt etiam riuus crebri, & aquæ frigida, atque ad bibendum suauissima. Has aquas perhibent prodesse etiam lauandibus, & ad sanitatem conferre. Concinnant etiam aues hinc inde dispersæ, & in primis mûſicæ, quæ sitientes aures mirificè recreant, atque indefessos cum voluptate deducunt viatores, modulationibus suis prætereuntium laborem.

sub.

Subleuantes. Ad vtrumque latus fluminis oblectamenta illa sunt, de quibus antea dixi; & remissionibus, quietique apta loca. Per media vero tempe Peneus venit, quiete, & leniter fluens, in modum olei, hic umbris densissimis opacatur: quæ ab assitarum arborum ramis ortæ, maxima diei parte solares radios arcent à flumine, & nauigantibus temperatam frigore nauigationem præbent.

ELYSII CAMPI.

Lucianus, in vera historia, l. 2.

Ἀὐτῆς μὲν οὖν ἡ πόλις.

Descriptio CXXII.

Isa autem ciuitas tota aurea, murus vero smaragdo lapide cingitur; porro portæ septem sunt omnes ex integro ligno, & amomo. Pavimentum vero ciuitatis, & quæ intra mœnia est, terra eburnea; omnium autem Deorum templa beryllo lapide constructa sunt, & altaria in eis maxima, vno è simplici lapide amethysto constant: in quibus dijs immolant: Circa ciuitatem vero fluiuius defluit vnguento optimo, huiusque latitudo regaliū cubitorum centum: altitudo quanta natantibus sufficiat: porro ipsius balnea domus magnæ sunt, vitreæ, cinnamomo succensæ: at qui pro aqua, ros tepidus in peluibus seruatur: videntur autem vestibus purpureis tenuissimis araneorum telis: hi corpora non habent, sed & impalpabiles sunt, & absque carne. Formam autem, & effigiem solam habent, ac ostendunt: incorporci rama cum sint, stant, mouentur, intelligunt, vocemque emittunt, omninoque videtur eorum anima nuda quadam circumuagari, corporis similitudine circumdata: si quis autem non tetigerit, non credit, quod videtur non esse corpus. Sunt enim vt umbræ rectæ, non nigræ: senescit nemo, sed ea ætate, qua se eò cõtulit, permanet. Denique hic haudquaquã est nox, sed dies: neque admodum clara, sed quale crepusculum esse solet, iam Aurora apparente ante orientem solem. Talis lux terram habet, quare & vnū solum anni tempus nouere. Semper enim apud eos ver est, & vnus ventus spirat zephyrus, At locus cunctis quidem floribus, omni-

bus mansuetis plantis, & floribus viuet. Quæ illic sunt vineæ, duodecies quotannis ferunt, & singulis mœnibus viuas reddunt. Mala vero granata, ac malos, cæteraque poma terdecies ferre dicebant. Nam mensis, quia apud eos Minois appellatur, bis ferre fructum: pro frumeto vero spicæ, in summitate paratos panes emittunt, vt fungos. Fontes sunt per ciuitatē, aqua quidem quinque, ac sexaginta, & trecenti: mellis vero alij totidem, vnguenti quingenti: verum & hi minores sunt: flumina lactis septem, & vini octo. Conuiuium vero celebratur extra ciuitatem, in campo, qui Elysius vocatur: etenim pratam est pulcherrimum, & circa illum nemus omni arborum specie constitum, umbram discumbentibus faciens, stratum autem substernunt è floribus, ministrant autē, ac cuncta afferunt venti, præterquam quod vinum non miscent. Siquidem ea non iadigent: nam circa conuiuium arbores sunt vitreæ, magnæ, è micante vitro: harum fructus, pocula sunt omni specie operis, ac magnitudinis. Vbi autem quis ad conuiuium accesserit, vnum ex illis, vel duo mensis decerpia apponit: ea confestim vino replentur: pro festis vero lusciniæ, canoræque volucres cætera, flores è proximis pratis ore legentes, cū cantu eos superuolant, asperguntque. Porro vnguntur ad hunc modum: densæ nubes vnguentum combibentes è fontibus, ac flumine, supraque coauuium sparsæ, sensim exprimentibus ventis tenuissimum quiddam, velut rorem distillant, in cœna musica, & cantilenis vacant. Canuntur autem imprimis Homer: versus, qui & ipse adest, & cum illis conuiuatur, supra Vlysem discumbens: choreæ autem sunt è pueris, & virginibus. Præ sunt vero illis, & concinunt: Eunomius Locrus, & Arion Lesbicus, & Anacreon, & Sestecorus: Nam, & hunc apud eos vidi, iam ipsi Helena reconciliata. Vbi autem hi quienerunt, secundæ choreæ succedunt, è cygnis, philomenis, ac hirundinibus. Posteaquam & illæ canere cœperint, iam tota sylua resonat, præfidentibus ventis. Hoc autem maximum ad lætitiā habent, fontes duo sunt circa conuiuium, vnus quidem iustus, alter vero voluptatis. Ex horum ambobus, in initio conuiuij omnes bibunt, deinde reliquum laxi, ac ridentes exiunt.